

En Befolkning, der indtager en saadan Holdning, er hævet over Bagvasseller om, at den har forbrøderste Tendenser. De tror i den ministerielle Lejr, at Oppositionen Intet vil spare for at børste det stedfundne Mordattentat af sig. Er de da rent gale, siden de vover at skjælde snart det hele Folk ud for Sniqmodere?

Men der er noget Andet, vi vil. Vi lægger deres sidste Stamfærd til det øvrige lange Regnskab, som vi har med dem, og den Dag, vi skal gjøre op med dem, vil blive tungere for dem, jo længere de trække den ud. — —

Oppositionen beklager frem for Noget, at der er studt paa Konsejlspræsidenten, den gjør det saa meget mere, som Loven er dens Feltraab mod Lovbrudet; den har i denne Sag Intet at rense sig for, men den foragter en Sorg, ærlig eller hyklet, som bryder ud i de lumpneste Bagvasseller, noget Folk har hørt; men efter dette er dens Bligt dobbelt bydende til at stærpe sine Raaben mod den Politik, der bestaar i en Række først snigmorderisk fortolkende og nu røverisk brutale Angreb mod Nationens Liv.

Blive disse Angreb ikke viste tilbage, er det en Smagsag, om det er en mindre Skjændsel for et Folk, der har været frit, at fortæres af sine egne Gribbe end at tastes som Nadsel for fremmede."

"Socialdemokraten" skrev den 23de Oktober 1885: „Hvem er det, der først har hentet Krudt og Rugler frem i den politiske Kamp herhjemme? Var det ikke Højre, der den 1ste April lod Kanonerne kjøre op, holdt Husarernes Heste opsadrede og stablede Rugler sammen paa Holmen? Kom derfor ikke til os med forfjilt Forargelse, thi Gud og Gvermand veed, at Højre har været paa Nippet til Maafeattentater, længe før den Revolver knalbede af paa Toldbodvejen, som de nu haandterer med saa stor Raahed imod Oppositionen. — — — Var der tilstrækkelig Sundhed og Modenhed i Folket, vilde Begivenheden vel afføde en levende Indignation mod det Regjeringsystem, der afføder den Slags Handlinger, en saa levende Indignation, at den herskende Klasse blev styrtet med det Samme."

"Aarhus Amtstidende" skrev den 22de Oktober 1885: „Dette Attentat vil vække enorm Opmærksomhed hele Landet over. Knaldet af Skuddet vil lyde længe i hver tænkende danf Mand's Øren. Thi dette Skud bærer Vidnesbyrd om Had, et glødende, hidtil ukjendt Had til Ministeriets Politik. Maafe har Højre ikke troet, at Hadet var saa stort, saa farligt. Disse to Revolverstud har nu belært Partiet om det. — — — De, der har „forledt“, de, der har „ophidset“ den unge Mand til Gjerningen, er det Parti, der har taget hans Folks dyreste Rettigheder, krænket hans Lands Frihedspant, traadt Retsbevidstheden under Fødder. — — — Den unge Mand, hvis Begejstring for Friheden har forledt ham til dette Skridt, vil komme til at bøde haardt derfor. Forbedringshuset vinker ad ham. Men ude i Befolkningen vil baade Højremænd og Venstremænd tænke meget over den unge Mand og de to Stud, han lod falde. Maaatte blot Tankerne føre til, at det herskende Parti opgav sine Lovbrydende Planer! Saa fik vi atter Ro i Landet. Saa, men ikke før. Skal det blive ved at gaa, som det gaar nu, kan Ingen mere sige hvor vi ender."

"Morgenbladet" skrev den 24de Oktober 1885: „For deres egen Skyld bør de (Højre) ikke i en saa høj Grad misforstaa Karakteren i det Folk, som de brovtende turrer. De skal vide, at naar det indtil nu dog er gaaet saa taalelig med den offentlige Orden, saa skyldes det ikke deres Magtmidler: hverten de Domstole, som demoraliserer Retsbevidstheden, eller de administrative Kræfter, som udæffer Anarkiet; det skyldes endnu mindre deres Klaf af Politi, der var afmægtigt i det Djeblit, Oppositionen vilde paakalde den samme Brutalitæt, som den hidtil er gaaet af Besen for; ej heller deres Militær, af hvilket de ni blandt ti er Sønner af det Demokrati, der værger den grundlovsmeessige Tilstand imod Lovbrudet. Det er kun gaaet saa jævnt fredeligt, fordi den Befolkning, som de vil kue, ikke har villet lade sig trænge ud i en Kamp paa anarkiske Vilkaar, fordi den til det Yderste har bevaret sin Tillid til, at Loven tilsidst besejrer en ryggesløs Politik.

Men for Landefredens Skyld var det dog raadeligst, om de ikke fristede den lovtro Modstand ud over dens Evne."

"Hobro Dagblad" skrev den 29de Oktober 1885: „Hverten med vaade eller tørre Øjne vil jeg (Bladets Redaktør, Hr. Jakob Hansen) græde over, at Hr. Jul. Rasmussen forsøgte at skyde Hr. Estrup. Hr. Rasmussen gjorde det jo med Overlæg, fra hans